

Випитував я декого з старих,
Котрі ще ляха й унію видали,
Як діялося, що колись було...
А що, миряни, слухати б бажали?

Казав мені один чернець ось так:
"У Києві всьому, всьому зачало:
Та і старий, старий же він козак!
Того ще й не було, те підростало, —
Давно, давно вже Київ панував:
Його церкви аж хмари зачіпали,
І шапку хоч би хто йому здіймав, —
Так далі слави вже йому не стало!
Та на Дніпрі ж таки була і Січ...
Так споминать не дуже б то пристало;
Та не сьому-таки наша і річ,
А річ про те, як церківця запала.

Поки жили козак, списи й шалбюки,
Не добував нічого даром лях!
Вже стерпів і козак чимало муки:
Вмирав на палях він і в кайданах...
Так і в чужій крові пополоскав він руки
Й попанував в лісах і по степах!
Далі не стало списа і рушниці,
Прийшлося здать і стіни, і бійниці!
"Що міркувать! чи доля, чи недоля, —
Мовляв народів з ченців один, —
Од бога вас..."

Аж сумно... далі з церквою, шарах!
Пішли під землю дзвони і пропали...
Та й досі, кажуть, як умре козак, —
Гудуть ті дзвони, плачуть, мов з печалі,

А іншого так — диво! — за життя
Ще на світі ті дзвони поминали...
Є чутка: вже не жди з того пуття,
Кого отак ті дзвони поминали:
Таких без слави й жалю, як сміття,
З-поміж людей смерть вічна вімітає,
Нема про нього на світі чуття,
Нема й могили — в землю западає!"